

Publicerad 2009-04-22 16:54 av Junitvillingen

Helt sann text...

Utan dig

Det var när jag behövde dig
som allra mest
det var precis då
som du svek mig
I tjugo långa år
hade vi varit nära vänner
ja, det var i alla fall
vad jag trodde

Vi hade pratat, skrattat
promenerat i naturen
vi fixade goda middagar
gick på teater och musikaftnar
du gillade att bjuda ut mig
på cafe´ och dyra restauranger
jag hade inte den möjligheten
viljan fanns där
men inte pengarna

Men jag gav dig min vänskap
delade din glädje
och också din sorg
när dina ” fina ” vänner
svek dig
var du så glad att du alltid
kunde räkna med mig
Jag var inte välkommen
när du och ” det fina folket ”
strålade samman
jag var ju bara en enkel, vanlig tjej
så det gick ju inte för sig

Så kom den dagen
när hela min tillvaro förändrades
jag drabbades av svår sjukdom
som tog mig många år
och mycket kämpande
att komma mig igenom

plötsligt backade du
inte stilla och sakta
nej – du försvann som en stormvind

Månaderna gick
min sjukdom genomsyrade
mitt liv
satte käppar i hjulet
för sånt som tidigare
gått som en dans
läkarbesök och medicinering
avlöste varandra

En tidig morgon plingade det
på dörren
det var du!
förvånad tog jag emot paketet
som du räckte fram
du kramade om mig och sa
några krystade ord
lika snabbt som du kom
lika snabbt var du borta

Jag stirrade en lång stund på paketet
innan jag lossade
det röda presentbandet
i paketet låg en dyr present
en sådan som jag själv
inte skulle ha råd att ge bort

När jag sedan öppnade kuvertet
med kortet
och började läsa
ja, då forsade tårarna fram
som den allra stridaste vårbäck
jag grät som jag inte hade gråtit
på många, många år

Med vacker handstil hade du skrivit
en dikt om vår vänskap
och under den stod orden

som träffade mig som ett piskrapp
orden som definitivt gjorde slut
på vår ” vänskap ”
du bad mig kontakta dig
om och när jag blev frisk
först då skulle vi ta upp tråden igen
prata och skratta som förr
göra utflykter och gå på konsert
promenera och fika på cafe´

Presenten åkte i soporna
kortet rev jag i tusen bitar
jag drog fram lådan där jag sparar
alla dikter, alla vackra kort
du gett mig under årens lopp
det var en ansevärd samling
men plötsligt hade de inget värde alls
jag rev sönder precis allt!

Och kan du tänka dig
det blev en stor kasse fullproppad
med bara SKRÄP!

I den stunden gjorde jag mig fri
från dig och din falska vänskap
och även om det tog tid
att komma över ditt svek
så är jag tacksam för att du visade mig
hur en vän INTE ska vara
tacksam för att du visade
vem du egentligen var

Hos mig är du inte längre
välkommen
men på omvägar har jag fått höra
att du saknar mig

själv är jag fri, glad och lycklig
utan dig...

Författaren Junitvillingen med Poeter.se id #27818 innehar upphovsrätten